

Азъ продължавахъ същото, дълго време дразнихъ агънцето, и прѣзъ цѣлото време чувахъ въ отговоръ блѣяне. Обаче, агънцето не идваше при менъ. Най-послѣ азъ помислихъ, че може би, азъ лошо изобразявамъ овца, и почнахъ да се старая още по-добре.

— Бле-е-е!

— Бе-ее-!

— Бле-е-е!

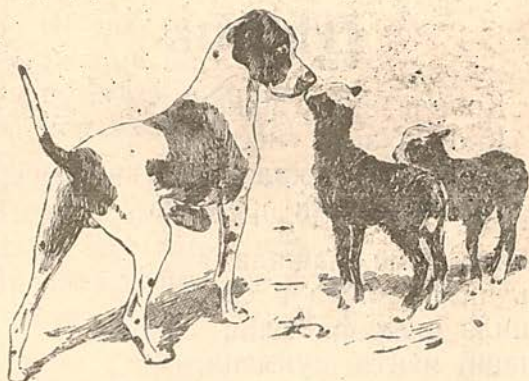
— Бе-е-е!

Това извикване и обаждане се продължи толкова дълго, щото азъ даже прѣиграгнахъ и изморенъ седѣхъ стиснатъ въ храсталака, но все ми се искаше агънцето да дойде при менъ.

„Все таки, азъ ловко трѣбва да изобразявамъ овца мислѣхъ, защото ето вече половинъ часъ агънцето не млъква, а все ми се обажда“.

И азъ продължавахъ да блѣя.

По едно време, отъ прозореца у дома, нависоко отъ втория етажъ на къщата, се чу смѣхъ и гласътъ на моята дъщеря Лиза:

— Вижете, вижете! Татко и Владко седатъ въ двата края на градинския храсталакъ и блѣятъ като овци!

И прѣзъ прозореца се показаха главитѣ на моитѣ дѣца, на жена ми и на стопанката на къщата. Азъ станалъ отъ храсталака смутенъ. Отъ другия край на градината сжщо изъ храсталака излѣзе моятъ синъ.

Всички се смѣха. Стана ясно, че на менъ отгова-